

LBRIS

We know
books

UGLY LOVE

DESPRE FAȚA URĂȚĂ A IUBIRII

COLLEEN
HOOVER

Ediția a II-a

EpicLove

capitolul unu

TATE

— Ai fost înjunghiată în gât, domnișoară.

Ochii mi se măresc și mă întorc încet spre domnul în vârstă care stă în picioare, lângă mine. Apasă pe butonul de urcare al ascensorului și se uită la mine. Îmi zâmbeste, apoi arată cu degetul spre gâtul meu.

— Semnul tău din naștere, îmi explică.

Instinctiv, mâna mi se duce la gât și ating semnul cât o monedă, aflat chiar sub ureche.

— Bunicul meu obișnuia să spună că locul unui semn din naștere îți zice, de fapt, cum a pierdut bătălia persoana din viața anterioară. Presupun că tu ai fost înjunghiată în gât. Totuși, pun pariu că a fost o moarte rapidă.

Zâmbesc, dar nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu speriată sau amuzată. În ciuda subiectului un pic morbid cu care a deschis conversația, nu poate fi atât de periculos. Postura lui încovoiată și membrele tremurânde trădează faptul că nu poate avea nici cu o zi mai puțin de optzeci de ani. Face câțiva pași lenți spre unul dintre cele două scaune de catifea roșie, care sunt lipite de perete,

lângă lift. Geme când se așază pe el, apoi își ridică din nou privirea spre mine.

— Urci la etajul optsprezece?

Analizându-i întrebarea, ochii mi se îngustează. Cumva, știe la ce etaj mă duc, deși e prima dată când pun piciorul în acest complex de apartamente și, fără îndoială, este prima dată când dau cu ochii de acest bărbat.

— Da, domnule, răspund cu precauție. Lucrați aici?

— Da, într-adevăr.

Face semn aprobator din cap spre ascensor și privirea mi se mută la numerele iluminate de deasupra lui. Mai sunt unsprezece etaje până ajunge. Mă rog să vină mai repede.

— Apăs butoanele liftului, îmi explică. Nu cred că există vreun titlu oficial pentru meseria mea, dar îmi place să spun că sunt căpitan de zbor, pentru că trimit oamenii la o altitudine de douăzeci de etaje.

Zâmbesc la auzul cuvintelor sale, deoarece fratele și tatăl meu sunt amândoi piloți.

— De cât timp sunteți căpitanul de zbor al acestui ascensor? îl întreb, în timp ce aștept.

Jur că asta este cel mai lent idiot de lift pe care l-am văzut vreodată.

— De când am ajuns prea bătrân pentru a mă ocupa de întreținerea acestei clădiri. Am lucrat aici douăzeci și trei de ani înainte să devin căpitan. Acum, trimit oamenii spre etaje de peste cincisprezece ani, cred. Proprietarul mi-a dat slujba asta din milă, ca să mă țină ocupat până mor.

Zâmbește pentru sine.

— Ceea ce n-a înțeles el este că Dumnezeu mi-a dat o mulțime de lucruri minunate pe care să le realizez în viață și, acum, am rămas atât de mult în urmă, încât n-o să mor niciodată.

Când, în sfârșit, ușile ascensorului se deschid, mă trezesc râzând. Mă aplec să apuc mânerul valizei, apoi mă întorc încă o dată spre el, înainte de a intra în lift.

— Cum te cheamă?

— Samuel, dar spune-mi Cap¹, îmi răspunde el. Toată lumea îmi spune așa.

— Tu ai vreun semn din naștere, Cap?

Zâmbește.

— De fapt, am. Se pare că, în viața mea anterioară, am fost împușcat drept în fund. Trebuie să fi sângerat până la moarte.

Zâmbesc și îmi duc mâna la frunte, oferindu-i un salut demn de un căpitan adevărat. Pășesc în lift și mă așez cu fața spre ușile deschise, admirând extravaganța coridorului. Locul ăsta, cu coloane înalte și podele de marmură, arată mai mult ca un hotel dintr-o clădire istorică decât ca un complex de apartamente.

Când Corbin mi-a spus că pot să stau cu el până îmi găsesc un loc de muncă, habar n-aveam că trăiește ca un adult adevărat. Am crezut că va fi la fel ca ultima dată când am venit în vizită, la scurt timp după ce am terminat liceul, când el abia începuse să studieze pentru licența de pilot. Asta a fost acum patru ani, când stătea într-o clădire nefinisată, cu două etaje. Cam la asta mă așteptam. Cu siguranță nu mi-am închipuit un zgârie-nori pretențios, situat chiar în centul orașului San Francisco.

Localizez panoul și apăs butonul pentru etajul 18, apoi mă uit spre peretele cu oglindă al liftului. Mi-am petrecut toată ziua de ieri și o bună parte din dimineața asta împachetându-mi tot ce aveam în apartamentul din San Diego. Spre norocul meu, nu am prea multe. Dar, după ce am parcurs astăzi, de una singură, un drum de vreo opt sute de kilometri, epuizarea se citește destul de clar în reflexia mea. Am părul strâns într-un coc lejer în vârful

¹ Prescurtarea cuvântului *Captain* („Căpitan”).

capului, prins cu un creion, de vreme ce n-am găsit o agrafă de păr în timp ce conduceam. Ochii mei au, de obicei, aceeași nuanță de maro ca și părul meu castaniu, dar, acum, par a fi cu zece nuanțe mai întunecați, din cauza cearcănelor de sub ei.

Bag mâna în poșetă și caut tubul cu balsam de buze, sperând că le pot salva măcar pe ele înainte să capete un aspect la fel de sinistru ca restul înfățișării mele. Imediat ce ușile ascensorului încep să se închidă, se deschid din nou. Un tip se grăbește spre intrare, pregătindu-se să urce în timp ce i se adresează bărbatului în vârstă.

— Mulțumesc, Cap, îi spune.

Nu-l pot vedea pe Cap din interiorul liftului, dar îl aud mormăind ceva drept răspuns. Nu pare la fel de dornic să între în vorbă cu acest individ cum a fost cu mine. Bărbatul arată de cel mult douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Îmi zâmbește larg, iar eu știu exact ce-i trece prin cap, având în vedere că, imediat, și-a strecurat mâna stângă în buzunar.

Mâna pe care are verigheta.

— Etajul zece, îmi spune, fără să-și ia privirea de la mine.

Ochii îi coboară pe micul decolteu lăsat la vedere de cămașa mea, apoi se uită la valiza de alături. Apăs butonul pentru al zecelea etaj. *Ar fi trebuit să-mi pun un pulover.*

— Te muți aici? mă întreabă, holbându-se din nou, cu nerușinare, la cămașa mea.

Încuviințez din cap, deși nu cred că observă, pentru că ochii lui nu sunt nicidecum îndreptați spre fața mea.

— La ce etaj?

O, nu, în niciun caz! Întind mâna în spate și acopăr toate butoanele de pe panou, ca să-l ascund pe cel luminat, pentru etajul optsprezece, apoi le apăs pe toate de la zece până la optsprezece. El se uită nedumerit la panou.

— Nu-i treaba ta, îi răspund.

Râde.

Crede că glumesc.

Își arcuiește sprânceana neagră, groasă. E o sprânceană frumoasă. Atașată de o față frumoasă, care e atașată de un cap frumos, care e atașat de un corp frumos.

Un corp *căsătorit*.

Măgarul!

Zâmbește seducător după ce mă prinde studiindu-l din cap până-n picioare, numai că nu îl privesc așa cum crede el. În mintea mea, mă întreb de câte ori acel corp a fost lipit de o femeie care nu e soția lui.

Mi-e milă de soția lui.

Când ajungem la etajul zece, se uită din nou în decolteul meu.

— Te-aș putea ajuta cu aia, îmi spune, făcând un semn din cap spre geamantanul meu.

Are o voce plăcută. Mă întreb câte fete s-or fi îndrăgostit de vocea asta căsătorită. Pășește spre mine, se întinde spre panou și apasă curajos butonul care închide ușile.

Îi susțin privirea și îl apăs pe cel care deschide ușile.

— Mă descurc.

Dă din cap de parcă ar înțelege, dar păstrează o sclipire răutăcioasă în ochi, care îmi întărește antipatia imediată pe care am simțit-o față de el. Iese din ascensor și se întoarce cu fața spre mine înainte să se îndepărteze.

— Ne vedem mai târziu, Tate! îmi spune, exact când ușile se închid.

Mă încrunt, neputând să mă împac cu ideea că ambele persoane cu care am interacționat de când am intrat în clădire mă cunosc deja.

Rămân singură în liftul care se oprește la fiecare etaj, până când ajunge la al optsprezecelea. Ies, scot telefonul din buzunar

și deschid mesajul de la Corbin. Nu-mi amintesc numărul apartamentului în care mi-a spus că stă. E ori 1816 ori 1814.

Sau poate e 1826?

Mă opresc în fața lui 1814, pentru că e un tip leșinat pe podea, în hol, rezemat de ușa apartamentului 1816.

Doamne ajută, să nu fie 1816!

Găsesc mesajul de pe telefon și mă trec fiorii. E 1816.

Normal că ăla e!

Mă îndrept încet spre ușă, sperând să nu-l trezesc pe tip. Stă cu picioarele întinse, sprijinit cu spatele de ușa lui Corbin. Are bărbia îngropată în piept și sforăie.

— Scuză-mă! îi spun, aproape în șoaptă.

Nu se clintește.

Ridic piciorul și îl împung cu talpa în umăr.

— Trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Se foiește, apoi deschide încet ochii și se uită drept în față, la picioarele mele.

Privirea i se întâlnește cu genunchii mei, iar sprâncenele i se încruntă adânc, în timp ce se apleacă încet în față. Ridică o mână și mă înghiontește cu degetul în rotulă, aproape ca și cum n-ar mai fi văzut un genunchi în viața lui. Lasă mâna jos, închide ochii și adoarme la loc, lipit de ușă.

Minunat!

Corbin nu se întoarce până mâine, așa că îi formez numărul să văd dacă individul ăsta e cineva din cauza căruia ar trebui să-mi fac griji.

— Tate? întreabă, răspunzând la telefon fără formulă de salut.

— Mda, îi răspund. Am ajuns bine, dar nu pot să intru pentru că e un tip beat mort la ușa ta. Sugestii?

— O mie opt sute șaisprezece? întreabă. Ești sigură că ai nimerit apartamentul?

— Sigură.

— Ești sigură că e beat?

— Sigură.

— Ciudat, răspunde. Cu ce e îmbrăcat?

— De ce vrei să știi cu ce e îmbrăcat?

— Dacă are pe el o uniformă de pilot, înseamnă că, probabil, locuiește în clădire. Complexul are contract cu compania noastră aeriană.

Omul ăsta n-are niciun fel de uniformă, dar nu pot să nu observ că blugii și tricoul negru de pe el îi vin foarte bine.

— N-are uniformă, îi răspund.

— Poți să treci pe lângă el fără să-l trezești?

— Ar trebui să-l mut. Dacă deschid ușa, o să cadă înăuntru.

Tace câteva secunde, cât timp se gândește.

— Du-te până jos și întreabă de Cap, îmi spune. L-am anunțat că ajungi în seara asta. Poate să stea cu tine până intri în apartament.

Oftez, pentru că am condus timp de șase ore și gândul de a coborî din nou până la parter nu mă atrage deloc. Oftez și pentru că, probabil, Cap este ultima persoană care m-ar putea ajuta într-o asemenea situație.

— Mai bine stai cu mine la telefon până când ajung înăuntru.

Planul meu îmi place mai mult. Țin telefonul la ureche cu umărul și caut în geantă cheia pe care mi-a trimis-o Corbin. O introduc în broască și încep să împing ușa, însă tipul mângă cade pe spate centimetru cu centimetru, pe măsură ce deschid. Geme, dar ochii nu i se mai deschid.

— Păcat că e mort de beat, îi spun lui Corbin. N-arată rău.

— Tate, mișcă-ți fundul înăuntru și închide ușa, ca să pot întrerupe convorbirea!

Îmi dau ochii peste cap. A rămas același frate autoritar din-totdeauna. Știu că mutatul cu el va dăuna relației dintre noi, la

cât de părintește se purta cu mine când eram mai mici. Dar n-am avut timp să-mi găsec un loc de muncă și un apartament al meu, în care să mă instalez înainte să încep noile cursuri, așa că n-am prea avut de ales.

Totuși, sper că legătura dintre noi se va schimba acum. Corbin are douăzeci și cinci de ani, iar eu am douăzeci și trei, așa că, dacă nu ne înțelegem mai bine acum decât atunci când eram mici, înseamnă că încă nu ne-am maturizat complet.

Presupun că asta depinde în mare parte de Corbin și de cât de mult s-a schimbat de când am locuit ultima dată împreună. A avut ceva împotriva oricărui băiat cu care am ieșit, a tuturor prietenilor mei, a fiecărei decizii pe care am luat-o, chiar și cu facultatea pe care mi-am dorit să o urmez. Nu că aș fi ținut vreodată cont de părerea lui. Distanța și timpul petrecut departe unul de celălalt a părut să mi-l ia de pe cap în ultimii ani, dar faptul că mă mut cu el va fi testul suprem al răbdării noastre.

Îmi ridic poșeta pe umăr, dar se agață în mânerul geamantanelui, așa că o las să cadă pe podea. Am mâna stângă strânsă în jurul clanței și țin ușa închisă pentru ca tipul să nu cadă complet în apartament. Ridic piciorul și îl împing în umăr, ca să-l dau laoparte din mijlocul ușii.

Nu se clintește.

— Corbin, e prea greu. Va trebui să închid ca să-mi folosesc ambele mâini.

— Nu, nu închide. Pune telefonul în buzunar, dar nu închide.

Mă uit în jos la tricoul lălau și la colanții pe care îi am pe mine.

— N-am buzunare. Te pun în sutien.

În timp ce îndepărtez telefonul de ureche și îl îndes în sutien, Corbin icnește. Scot cheia din broască și o arunc spre poșetă, dar nu nimeresc, iar cheia cade pe podea. Mă aplec și îl apuc pe tipul beat ca să-l dau laoparte din drum.

— Bine, amice, îi spun, chinându-mă să-l mut din dreptul ușii. Scuză-mă că-ți întrerup siesta, dar trebuie să intru în apartamentul ăsta!

Reușesc cumva să-l sprijin de toc, pentru a-l împiedica să cadă în apartament, apoi deschid ușa mai mult și mă întorc să-mi iau lucrurile.

Ceva cald mi se infășoară în jurul gleznei.

Încremenesc.

Mă uit în jos.

— Dă-mi drumul! țip, lovind cu piciorul în mâna care îmi strănge glezna atât de tare, încât sunt sigură că se va învineți.

Tipul beat se uită acum în sus, la mine, iar încercarea de a scăpa din strânsoarea lui mă face să cad pe spate, în apartament.

— Trebuie să ajung înăuntru, îngână el, chiar când fundul meu se lovește de podea.

Încearcă să deschidă ușa apartamentului cu cealaltă mână, lucru care-mi declanșează instantaneu un atac de panică. Îmi trag picioarele înăuntru și mâna lui se întinde după mine. Folosesc piciorul pentru a lovi ușa, care i se trănțește direct pe incheietură.

— Rahat! țipă el.

Încearcă să-și tragă mâna înapoi, în hol, dar piciorul meu încă apasă pe ușă. Mi-l retrag numai cât să-i permit să-și tragă mâna, după care trântesc imediat ușa, închizând-o de tot. Mă ridic și o încui, trag zăvorul și pun lanțul cât de repede pot.

De îndată ce bătăile inimii îmi revin la normal, începe să urle la mine.

Inima mea urlă la mine.

Pe o voce gravă, bărbătească.

Se aude ca și cum ar striga: „Tate! Tate!”

Corbin.

Mă uit imediat în jos, spre piept, și scot telefonul din sutien, apoi îl ridic la ureche.

— Tate! Răspunde!

Tresar și îl îndepărtez cu vreo zece centimetri.

— Sunt bine, îi spun, cu răsuflarea tăiată. Sunt înăuntru. Am încuiat ușa.

— Isuse Hristoase! zice el, ușurat. M-ai speriat de moarte. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Încearca să intre. Totuși, am reușit să încui ușa.

Aprind lumina din sufragerie și nu fac mai mult de trei pași înainte să mă opresc brusc.

Bună treabă, Tate!

Mă întorc ușor spre ușă, când îmi dau seama ce-am făcut.

— Ăăă, Corbin? fac o pauză. S-ar putea să fi lăsat afară câteva lucruri de care am nevoie. M-aș duce după ele, dar, din nu știu ce motiv, tipul beat crede că trebuie să intre în apartamentul tău, așa că nu mai deschid ușa, sub nicio formă. Ce pot să fac?

Rămâne tăcut, preț de câteva secunde.

— Ce ai lăsat în hol?

Nu vreau să-i răspund, dar o fac.

— Geamantanul.

— Dumnezeuule, Tate! mormăie el.

— Și... poșeta.

— De ce dracu' ți-ai lăsat *poșeta* afară?

— S-ar putea să fi lăsat și cheia apartamentului tău pe podeaua din hol.

La asta nici măcar nu-mi mai răspunde. Doar geme.

— O să-l sun pe Miles, să văd dacă a ajuns acasă. Lasă-mă două minute.

— Stai! Cine-i Miles?

— Locuiește vizavi. Orice ar fi, nu mai deschide ușa până nu te sun înapoi.

Corbin închide, iar eu mă reazem de ușa lui de la intrare.

Locuiesc în San Francisco de vreo treizeci de minute și deja îi dau dureri de cap. O să am mare noroc dacă mă lasă să rămân aici, până îmi găsesc o slujbă. Sper să nu dureze prea mult, pentru că am aplicat pentru trei posturi de asistentă, la cel mai apropiat spital. Chiar dacă asta înseamnă să lucrez noaptea, în weekend sau ambele, o să accept orice, numai să nu fiu nevoită să-mi cheltuiesc economiile cât timp sunt din nou la școală.

Sună telefonul. Îmi trec degetul peste ecran și răspund.

— Bună!

— Tate?

— Aham, îi răspund, întrebându-mă de ce verifică mereu dacă sunt eu.

El m-a sunat pe *mine*, deci, cine altcineva ar putea să răspundă și să aibă o voce la fel ca a mea?

— Am reușit să dau de Miles.

— Bine. O să mă ajute să-mi iau lucrurile?

— Nu chiar, răspunde Corbin. De fapt, am nevoie să-mi faci o mare favoare.

Capul mi se lovește, din nou, de ușă. Presimt că următoarele luni vor fi pline de favoruri care n-o să-mi convină, din moment ce știe că îmi face una foarte mare, lăsându-mă să stau aici. Să-i spăl vasele? Da. Să-i spăl rufele lui Corbin? Da. Să-i fac cumpărături lui Corbin? Da.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Miles cam are nevoie de ajutorul tău.

— Vecinul? fac o pauză, imediat ce-mi pică fisa, și închid ochii. Corbin, te rog să nu-mi spui că tipul pe care l-ai chemat să mă apere de tipul beat e *chiar* tipul beat.

Corbin oftează.

— Am nevoie să deschizi ușa și să îl lași înăuntru. Lasă-l să doarmă pe canapea. O să ajung acolo mâine-dimineață, la prima

oră. Când o să-și revină din beție, o să știe unde se află și o să se ducă direct acasă.

Clatin din cap.

— În ce fel de clădire locuiești? Ar trebui să mă aștept să fiu pipăită de fiecare dată când vin acasă?

O pauză lungă.

— Te-a pipăit?

— Poate e cam mult spus „pipăit”. Totuși, m-a apucat de gleznă.

Corbin oftează prelung.

— Doar fă asta pentru mine, Tate. Sună-mă din nou, după ce îl bagi înăuntru, împreună cu toate lucrurile tale.

— Bine, bombănesc, observând îngrijorarea din vocea lui.

Întrerup conversația cu Corbin și deschid ușa. Tipul beat cade într-un umăr, iar telefonul îi alunecă din mână și cade pe podea, lângă capul lui. Îl întorc pe spate și mă uit în jos, la el. Întredeschide ochii și încearcă să se uit la mine, dar pleoapele i se închid din nou.

— Nu ești Corbin, murmură.

— Nu. Nu sunt. Dar sunt noua ta vecină și, din câte văd, ești pe cale să-mi rămâi dator cu cel puțin cincizeci de căni cu zahăr.

Îl ridic de umeri și încerc să-l fac să stea în picioare, dar nu stă. De fapt, nu cred că e în stare. Cum poate cineva să ajungă în halul ăsta de beat?

Îl apuc de mâini și îl trag, centimetru cu centimetru, în apartament, oprindu-mă când a intrat suficient de mult, cât să pot închide ușa. Îmi recuperez toate lucrurile din hol, apoi trântesc și încui ușa. Iau o pernă decorativă de pe canapea, i-o pun sub cap și îl întorc pe o parte, în caz că-i vine să vomite în timpul somnului.

Și ăsta e tot ajutorul pe care îl primește de la mine.

Odată adormit buștean în mijlocul podelei din camera de zi, îl las acolo și mă uit în jurul meu, prin apartament.

Numai în această cameră ar încăpea trei sufragerii din fostul apartament al lui Corbin. Zona pentru servit masa este deschisă, parte din living, dar bucătăria e separată de camera de zi printr-un bar. Câteva picturi moderne sunt răspândite prin cameră, iar canapelele adânci, plușate, au o nuanță de bronz deschis, contrabalansând culorile vibrante ale picturilor. Ultima dată când am locuit cu el, avea o saltea japoneză, un fotoliu puf și postere cu manechine pe pereți.

Se pare că frate-meu se maturizează, în sfârșit.

— Foarte impresionant, Corbin, spun cu voce tare, în timp ce mă plimb dintr-o cameră în alta și aprind toate luminile, inspectându-mi domiciliul temporar. Nu prea îmi place că arată atât de bine. O să-mi fie mai greu să vreau să-mi găsesc o locuință proprie, atunci când o să economisesc suficienți bani.

Intru în bucătărie și deschid frigiderul. Văd un rând plin cu condimente în ușa, o cutie cu rămășițe de pizza pe raftul din mijloc și o cutie de lapte, complet golită, pe primul raft.

Normal că n-are nimic de mâncare. Nu mă puteam aștepta să se fi schimbat *complet*.

Iau o sticlă cu apă, părăsesc bucătăria și pornesc în căutarea camerei pe care urmează să o ocup în următoarele câteva luni. Sunt două dormitoare, așa că îl iau pe cel care nu e al lui Corbin și îmi pun geamantanul pe pat. Mai am încă trei geamantane și cel puțin șase cutii în mașină, fără să pun la socoteală hainele de pe umerase, dar n-o să mă apropiu de ele în seara asta. Corbin a spus că se întoarce dimineață, așa că o să i le las lui.

Mă schimb cu o pereche de pantaloni de trening și o bluză, apoi mă spăl pe dinți și mă pregătesc de culcare. În mod normal, faptul că e un străin în apartament cu mine m-ar neliniști, dar, de data asta, presimt că nu trebuie să mă îngrijorez. Corbin nu mi-ar

cere niciodată să ajut pe cineva, dacă ar crede că acea persoană ar putea să reprezinte un pericol pentru mine, în orice fel. Lucru care mă face să fiu confuză, pentru că, dacă acesta este comportamentul normal al lui Miles, mă mir cum de m-a rugat Corbin să-l primesc înăuntru.

Corbin nu a avut niciodată încredere să mă lase cu băieți, iar asta e numai vina lui Blake. A fost primul meu iubit serios, când aveam cincisprezece ani, și era cel mai bun prieten al lui Corbin. Blake avea șaptesprezece ani, iar eu am fost îndrăgostită lulea de el, timp de luni de zile. Bine, eu și prietenele mele făceam pasiuni pentru majoritatea prietenilor lui Corbin, doar pentru că erau mai mari decât noi.

Blake venea pe la noi aproape în fiecare weekend, ca să rămână peste noapte la Corbin, și, într-un fel sau altul, noi doi găseam mereu o modalitate de a petrece timp împreună, când Corbin nu era atent. Azi așa, mâine așa, iar după câteva săptămâni, în care ne-am întâlnit pe ascuns, Blake mi-a spus că vrea să facă oficială relația noastră. Problema pe care nu a prevăzut-o Blake a fost modul în care a reacționat Corbin, atunci când el mi-a frânt inima.

Și, frate, ce mi-a mai frânt-o! Atât cât poate fi frântă o inimă de cincisprezece ani, după o relație secretă de două săptămâni. S-a dovedit că se întâlnea oficial cu un număr considerabil de alte fete, în cele două săptămâni, cât fusese cu mine. Când a aflat Corbin, prietenia lor s-a încheiat și toți ceilalți prieteni ai lui au fost avertizați să nu se apropie de mine. Mi-a fost aproape imposibil să mă întâlnesc cu băieții în liceu, până când s-a mutat Corbin, în cele din urmă. Totuși, chiar și atunci, tipii auziseră povești de groază și aveau tendința de a se ține departe de sora mai mică a lui Corbin.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut situația atunci, acum aș primi-o cu brațele deschise. Am avut parte de o porție sănătoasă

de relații terminate prost, după liceu. Am locuit împreună cu ultimul meu iubit, timp de mai bine de un an, înainte să-mi dau seama că ne doream lucruri diferite de la viață. El mă voia casnică. Eu visam la o carieră.

Așa că, acum sunt aici. Urmând un masterat pentru asistenți medicali și făcând tot ce-mi stă în putință ca să evit relațiile amoroase. Poate că, până la urmă, să locuiesc la Corbin nu-i un lucru chiar așa de rău.

Mă întorc în sufragerie să sting luminile, dar, când ajung după colț, mă opresc brusc.

Nu doar că Miles nu mai este pe podea, dar e în bucătărie, cu capul lipit de brațe și brațele încrucișate pe blat. Stă pe marginea scaunului de la bar și pare să fie pe punctul de a cădea de pe el, în orice secundă. Nu pot să-mi dau seama dacă doarme din nou sau dacă încearcă să-și revină.

— Miles?

Nu se clintește când îl strig, așa că mă îndrept spre el și îmi așez cu blândețe mâna pe umărul lui, ca să-l trezesc. În secunda în care degetele mele i se strâng pe umăr, tresare brusc și se ridică drept, de parcă tocmai l-am trezit dintr-un vis.

Sau dintr-un coșmar.

Instantaneu, alunecă de pe scaun, pe o pereche de picioare foarte instabile. Începe să se legene, așa că îi arunc brațul în jurul gâtului meu și încerc să-l scot din bucătărie.

— Hai pe canapea, amice.

Fruntea îi cade pe capul meu și se împleticește odată cu mine, făcându-mă să-mi fie și mai greu să-l mențin în picioare.

— Nu mă cheamă Amice, îmi spune, insultat. Mă cheamă Miles.

Ajungem în fața canapelei și încep să-l dezlipesc de mine.

— Bine, Miles. Oricine ai fi. Culcă-te!